

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **MORAVIA CANS a.s.**, se sídlem Tovární 532, Bojkovice, zastoupené Mgr. Ing. Radkem Matušíkem, advokátem se sídlem Blatnice pod Svatým Antonínkem č. p. 749, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2014, čj. 9117/14/5000-14202-706478, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2016, čj. 62 Af 43/2014-168,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Ing. Radka Matušíka, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Uherském Brodě (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 6. 3. 2013, čj. 83252/13/3308-05301-708377, podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a podle § 143 daňového řádu za zdaňovací období roku 2009 doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob ve výši 1 894 800 Kč, dodatečně zrušil daňovou ztrátu z příjmů právnických osob ve výši 5 286 963 Kč a současně podle § 37b odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu uložil žalobkyni povinnost uhradit penále z částky doměřené daně a z částky dodatečně snížené daňové ztráty v celkové výši 643 308 Kč. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správce daně a rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Brně, který výše uvedeným rozsudkem žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností z důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka měla za to, krajský soud nesprávně posoudil, zda má správce daně povinnost zahájit postup k odstranění pochybností před doměřením daně na základě dodatečného daňového přiznání v případě

pochybností o jeho obsahu a jeho správnosti, a dále zda má povinnost v případě existence pochybností vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového přiznání před zahájením daňové kontroly. Stěžovatelka namítala, že napadený rozsudek přímo zasahuje do jejích práv, neboť na jeho základě jí má být vyměřeno penále. Navrhla proto napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2044, čj. 9 Afs 41/2013-33, přisvědčil krajskému soudu, že žalovaný i správce daně pochybili, pokud neumožnili stěžovatelce uplatnit daňovou ztrátu v průběhu daňové kontroly ani v odvolacím řízení. Nesouhlasil však s tvrzením stěžovatelky, že z napadeného rozsudku vyplývá povinnost, aby jí správce daně či žalovaný v daňovém řízení stanovili penále ve výši 1 % ze snižované daňové ztráty. Krajský soud v napadeném rozsudku stran penále odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, čj. 4 Afs 210/2014-57, s dovětkem, aby podle něj žalovaná postupovala za předpokladu, že bude v dalším řízení stěžovatelce předepsáno nějaké penále. Žalovaný měl dále za to, že kasační stížnost je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka totiž nenapadá ty důvody, pro něž krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a z nichž pro žalovaného vyplývá závazný právní názor v dalším řízení, nýbrž napadá ty závěry, které nebyly podkladem zrušujícího výroku napadeného rozsudku. I přesto se žalovaný vyjádřil také k jednotlivým kasačním námitkám a závěrem navrhl kasační stížnost zamítnout.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná.

[6] Stěžovatelka v nynější věci napadá rozsudek krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přesto, že výsledkem řízení před krajským soudem bylo zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému; brojí tedy proti rozsudku za situace, kdy ve výsledku byla v řízení před krajským soudem procesně úspěšnou účastnicí.

[7] Předmětem žaloby v řízení před krajským soudem bylo posouzení čtyř žalobních bodů, z nichž jednomu soud v napadeném rozsudku přisvědčil (možnost, aby daňový subjekt uplatnil daňovou ztrátu v průběhu daňové kontroly či odvolacího řízení). Právě v této otázce shledal napadené rozhodnutí nezákonné, což vyústilo v jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Naopak výhradám, jež byly předmětem zbylých tří žalobních bodů (1. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí; 2. povinnost správce daně před zahájením daňové kontroly využít k odstranění jednotlivých pochybností v daňovém tvrzení postup k odstranění pochybností podle § 89 a násl. daňového řádu; 3. povinnost vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení před zahájením daňové kontroly podle § 143 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 145 odst. 2 téhož zákona), nepřisvědčil. To však nemělo vliv na výsledek řízení o žalobě vzhledem k tomu, že alespoň jeden žalobní bod posoudil krajský soud jako opodstatněný.

[9] Stěžovatelka brojí kasační stížností proti závěrům vysloveným ke sporným otázkám uvedeným v odst. [8] pod body 2. a 3.; s jejich právním posouzením podaným v napadeném rozsudku krajským soudem, nesouhlasí. Stěžovatelka v podstatě namítá, že žalobě mělo být vyhověno i z jiných důvodů, než pro které tak učinil krajský soud; nezpochybnuje ale celkový výsledek řízení o žalobě a nedomáhá se jiného rozhodnutí, než které přijal krajský soud.

[10] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.

[11] Otázkou přípustnosti kasační stížnosti ve věcech, v nichž stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu, ačkoliv byl v řízení o žalobě procesně úspěšným účastníkem, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, čj. 5 Afs 91/2012-41, v němž dovodil, že „[k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná.“

[12] Předestřený závěr rozšířeného senátu je beze zbytku použitelný i v nyní posuzované věci. Krajský soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přitom stěžovatelka v kasační stížnosti neuplatňuje, aby krajský soud rozhodl o její žalobě jinak (domáhá se toliko jiného právního posouzení některých žalobních bodů – viz odst. [8] a [9]). Její kasační stížnost je nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť směřuje pouze proti důvodům napadeného rozsudku.

[13] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovatelka na výzvu soudu zaplatila soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, aniž by nařizoval jednání. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku, který bude vyplacen k rukám zástupce stěžovatelky do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení ve smyslu § 10a téhož zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. března 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu